

godt som ingen private Mellemskoler og Gymnasier findes i København, idet de allerfleste er overtagne af Staten eller Kommunen, men Underskolerne staaer tilbage som private Skoler.

Spørgsmaalet om Støtte til de private Underskoler har været rejst før, men nu er Løsningen stærkt paakrævet, idet mange af disse Underskoler ellers snart maa lukke. Og hvor skal Børnene saa gaa hen? Til den offentlige Skole, vil man svare. Men rent bortset fra, at der i Forbindelse med den private Skole kan rejses et aandeligt Frihedskrav, er den offentlige Skole mange Steder saa overfyldt, at den har Vanskelighed ved at tage disse Børn. Ministerens Udtalelser om Tilskud til de private Skoler imødeses derfor med stor Spænding fra mangfoldige Sider. Det gælder nemlig om at gøre vore Skoler saa gode som muligt, at skaffe saa megen aandelig Rummelighed som muligt, for at der kan gives de bedste Betingelser for de Slægter, som senere skal bære Udviklingen frem herhjemme. Det er i Skolen, ikke mindst i Underskolen og i Mellemskolen — og der er jo mange Børn, der ikke naar stort videre —, der skal lægges en saadan Grund, at den Ungdom, som gaar derfra ud i det praktiske Liv, faar Lyst til og stiller Krav om en yderligere Uddannelse i Ungdomsskolerne, Efterskolerne og Aftenskolerne. Naar man for Ungdommen kun kræver en Arbejdstid af 8 Timer, er den eneste rimelige Begrundelse fra Arbejdernes Side for et saadant Krav den, at den unge Arbejder udenfor Arbejdstiden skal have Lejlighed til at pleje sine aandelige Interesser, uddanne sig og dygtiggøre sig til sin Gerning og ikke drive sin Tid hen paa Beværtninger og øde sine Kræfter og Penge dér.

Men naar Ungdommen tjener saa høj en Løn, som den faktisk i mange Tilfælde gør, kan den unge Arbejder ogsaa afse en Del af denne Indtægt til senere Tider, naar han som Familieforsørger eller til at komme i Vej for faar Brug for Penge. Jeg er ganske enig med Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, paa dette Punkt, selv om jeg ikke absolut vil slutte mig til de 25 pCt., som det ærede Medlem mente kunde fradrages i de unge Arbejders Løn. Naar det ærede Medlem Hr. Brochmann, udtaler, at man derigennem kommer ind paa den Tanke, at Arbejderne kan undvære det, der beslægtet er, og at man vil bruge dette Argument til at trykke Lønnen ned, saa er dette en agitatorisk Tilsnigelse,

idet man ved en saadan Foranstaltning ikke vil berøve Arbejderen en rød Øre af hans fortjente Løn, men kun skaffe ham hans Penge paa et Tidspunkt, hvor han har stærkt Brug for dem, for man kan jo ikke vente, at alle Arbejdere i de unge Aar har lagt noget til Side. Ved en saadan Forholdsregel gavner man først og fremmest Arbejderen selv og derigennem Samfundet, og at sidestille — saaledes som det ærede Medlem Hr. Brochmann gjorde — en lige udlært Arbejder i Alderen 16—25 Aar med en ugift Gaardejer, handlende eller Haandværker, Folk, der altsaa forestaar en Bedrift, det er jo det rene Nonsens. Her er der Tale om et godt Princip, nemlig Hjælp til Selvhjælp, Hjælp til at opdrage den Ungdom, der sikkert gennemgaaende har flest Penge mellem Hænder, til Sparsommelighed i de unge Aar.

Medens jeg taler om Hjælp til Selvhjælp, vil jeg gøre opmærksom paa, at i alt Fald en Del af Fiskerbefolkningen, Fiskerne i Havnsø, ikke er fornøjede med at blive henvist til Hjælpekassen og kommunale Tilskud, naar de paa Grund af Tidernes Ugunst ikke kan faa noget ud af deres Fiskeri. De vilde hellere have Hjælp paa den Maade, at de fik lidt billigere Petroleum, ligesom de norske Fiskere har faaet, og at de fik nogen Hjælp til Indkøb af Redskaber. Det vilde maaske være en noget dyrere Form for Hjælp end den, der efter Forhandling med deres Organisationer er tilstaaet dem gennem Hjælpekassen, men den er bedre, og kunde Staten endvidere træde hjælpende til, saa Fiskerne gennem deres Salgsforeninger kunde give lang Kredit paa det tyske Marked, idet der blev truffet en Ordning, hvorefter den tyske Regering garanterer for Beløbenes Betaling indenfor en vis Tidsfrist, som maatte være saa lang, at den enkelte Fisker ikke selv kunde staa i Forskud for Beløbene, tror jeg, at det vilde være en overordentlig gavnlig Maade at hjælpe Fiskerbefolkningen paa i disse for den saa vanskelige Tider.

Naar man nu fra alle Sider rejser Krav til Statskassen om Hjælp, maa man ogsaa sørge for, at Statskassen er i en saadan Forfatning, at den i givet Tilfælde kan yde denne Hjælp, og jeg skal da her ligesom mit Partis ærede Ordfører Hr. Pitzner pege paa nogle Indtægtskilder for Statskassen, som kan bringes til at flyde noget rigeligere. Der er først Toldskatterne. Det er ganske urimeligt, at vi opkræver den samme Vægttold nu som før Kri-